

Arrest

nr. 121 752 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2014 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DRIESEN loco advocaat L. PEPERMANS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger van Ejagham origine te zijn afkomstig van Mamfe. U woonde in een dorp Kesham nabij Mamfe. U hebt Kameroen verlaten nadat u als slaaf problemen kende en u werd gediscrimineerd en vernederd omwille van uw afkomst. U besloot Kameroen te verlaten en u hebt op 26 augustus 2005 een eerste maal asiel gevraagd in België. De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 12 oktober 2005 een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten. U tekende beroep aan en op 18 november 2005 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van het feit dat u het niet aannemelijk kon maken afkomstig te zijn uit een familie van slaven, dat de aangehaalde moeilijkheden in Kameroen

bezwaarlijk kunnen gelijkgesteld worden met een persoonsgerichte vervolging, dat u de hulp van een overheid niet heeft ingeroepen en dat er objectief gezien geen oorzakelijk verband kon worden vastgesteld tussen het feit dat uw vader zijn schuld aan de dorpsraad niet inlost enerzijds en de zelfmoord van uw broer en vader anderzijds. U tekende beroep aan bij de Raad van State dat op 27 januari 2010 werd verworpen.

U begon in België een relatie met (M.A.D.) (CG 07-15848), die op 24 september 2009 bevallen is van een dochter (N.E.B.) te Antwerpen. Uw vriendin is op 20 november 2010 bevallen van een zoon (K.N.B.) te Overpelt.

U vroeg een tweede maal asiel aan op 24 mei 2011. U verklaart niet te zijn teruggekeerd naar Kameroen. U vreest bij een terugkeer naar Kameroen dat uw dochter (N.E.B.) en uw vrouw besneden zullen worden. U vreest bij een terugkeer naar Kameroen dat uw dochter die beperkingen heeft als heks zal worden beschouwd. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een geboorteakte (n°372/2009 dd.24.3.2009 te Ajayukndip), een attest van nationaliteit (dd.4.5.2009 te Brussel door de Ambassade van Kameroen), een kopie van uw paspoort (n°561665 afgegeven op 3.5.2009 te Alger en verlengd te Yaounde op 13.4.2009 en geldig tot 12.4.2014). Uw vriendin is op 17 mei 2012 bevallen van een zoon (R.E.B.).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Kameroen omwille van de vrees dat uw vrouw en uw dochter besneden zouden worden, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u de door u beweerde vrees voor besnijdenis eerder laattijdig inroept. Zo dient te worden opgemerkt dat u een eerste maal asiel vroeg in augustus 2005 en aldus reeds vertrouwd was met de procedure in België. U kreeg in september 2009 een dochter (N.E.B.). Pas wanneer in maart 2011 u en uw gezin werden opgeroepen in het kader van een terugkeer naar Kameroen haalde u aan dat vrouwenbesnijdenis een deel uitmaakt van uw traditie (zie gehoor CGVS, p.5). Echter, u wachtte nog tot mei 2011 alvorens een tweede maal asiel aan te vragen. Het komt weinig overtuigend over dat u deze motieven niet eerder aanhaalde, indien uw vrouw en uw dochter daadwerkelijk nood zouden hebben aan internationale bescherming. Deze vaststelling doet afbreuk aan de ernst van uw beweerde vrees. U stelt tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u het niet eerder aanbracht omdat u de traditie apart wilde houden, maar dat op het moment dat een terugkeer naar Kameroen ter sprake kwam, u het wel diende te zeggen (zie gehoor CGVS, p.5). Het is merkwaardig dat u wachtte om een tweede asielaanvraag in te dienen tot het moment dat uw gezin dreigde te worden teruggestuurd naar Kameroen. Deze vaststelling doet afbreuk aan de ernst van uw beweerde vrees.

Verder dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw verklaringen. Zo dient immers te worden opgemerkt dat u en uw vrouw zich tegen een besnijdenis verzetten. U geeft tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk aan dat u tegen besnijdenis bent en ook uw vrouw geen besnijdenis wilt (zie gehoor CGVS, p.4 en p.5). U verwijst naar uw traditie en de druk van de chiefs en de gemeenschap (zie gehoor CGVS, p.4), maar u brengt verder geen concrete aanwijzingen aan dat uw dochter en uw vrouw besnijdenis dienen te vrezen. Wanneer later wordt gevraagd wie wil dat uw kind wordt besneden, stelt u opnieuw dat u het niet wil dat uw dochter zou worden besneden, maar dat bij een terugkeer naar Kameroen u de traditie moet gehoorzamen en de gemeenschap zal willen dat uw dochter wordt besneden (zie gehoor CGVS, p.5).

Op de vraag hoe geweten zal zijn dat uw dochter niet besneden is, antwoordt u dat u bij terugkeer bijvoorbeeld in Douala naar een meeting zal moeten gaan en er gevraagd zal worden naar de besnijdenis van uw kind (zie gehoor CGVS, p.4). U geeft aan dat het niet mogelijk is om te weigeren en dat ze bij weigering uw kind kunnen ontvoeren of doden (zie gehoor CGVS, p.4). U voegt toe dat u respect hebt voor de traditie en u niet kan zeggen dat u het niet doet (zie gehoor CGVS, p.5). Uw verklaringen zijn echter gebaseerd op veronderstellingen en vermoedens. Zo blijkt u uitdrukkelijk te verklaren geen contact te hebben met uw land van herkomst (zie gehoor CGVS, p.3). U geeft aan dat het voor u niet belangrijk is om contact te hebben met Kameroen (zie gehoor CGVS, p.3).

Verder dient opgemerkt te worden dat het evenmin geloofwaardig is dat u nergens anders in Kameroen veilig zou zijn. U brengt geen concrete elementen aan doorheen uw verklaringen die erop wijzen dat u nergens in Kameroen veilig zou zijn voor een besnijdenis van uw vrouw en uw dochter. Het komt weinig aannemelijk over dat u zich bij een terugkeer naar Kameroen als ouder niet zou kunnen verzetten tegen een besnijdenis. Uw verklaring dat er overal in Kameroen mensen van de gemeenschap

en traditie zijn, dat de chieft eigen mensen heeft die u achterna komen als u de traditie niet volgt (zie gehoor CGVS, p.4) zijn vage en algemene verklaringen en veronderstellingen uwentwege zonder dat u concrete aanwijzingen aanbrengt om uw beweerd vrees voor besnijdenis hard te maken.

De door u voorgelegde informatie betreffende FGM in Kameroen betreft algemene informatie waarin u niet genoemd wordt. Betreffende de informatie kan nog worden opgemerkt dat ook in de informatie waarover het CGVS beschikt vermeld staat dat bij de Ejagham (Bayangi) er een hoge prevalentie van FGM is, maar dat dit duidelijk gaat over de dorpen in Ejagham-gebied en bijgevolg over de vrouwen die in de dorpen wonen, wat bij u niet het geval is aangezien uw vrouw in Mamfe woonde en zij in de periode voor haar vertrek uit Kameroen in Buea verbleef en u - afkomstig van Kesham - regelmatig naar Mamfe reisde. Uw verklaringen bevatten geen elementen die aantonen dat u zich niet elders zou kunnen vestigen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u uw beweerd vrees voor hekserij in hoofde van uw dochter niet aannemelijk kan maken. U haalt op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat uw dochter omwille van haar beperkingen beschouwd zou kunnen worden als heks (zie vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, punt 37). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart u dat bij terugkeer naar Kameroen uw dochter zich mogelijks in de ogen van de bevolking anders gedraagt, ze als een heks zal worden bekeken (zie gehoor CGVS, p.7). U voegt toe dat ze traditionele inkepingen zal krijgen en het litteken zichtbaar zal zijn. Uw verklaringen zijn opnieuw gebaseerd op uw veronderstellingen waarvoor u verder geen concrete aanwijzingen aanbrengt. Uw verklaringen bevatten verder geen elementen dat u of uw dochter enige vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te vrezen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. De geboortakte (n°372/2009 dd.24.3.2009 te Ajayukndip), het attest van nationaliteit (dd.4.5.2009 te Brussel door de Ambassade van Kameroen), een kopie van uw paspoort (n°561665 afgegeven op 3.5.2009 te Alger en verlengd te Yaounde op 13.4.2009 en geldig tot 12.4.2014) betreffen uw identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld.

Er dient te worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw vriendin (M.A.D.) (CG 07-15848Z) eveneens een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van "de materiële motiveringsplicht zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet", van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de beginselen van behoorlijk bestuur".

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker de vrees voor besnijdenis van zijn partner en zijn dochter eerder laattijdig inroept, wijst verzoeker erop dat zijn procedure voor de Raad van State tot 27 januari 2010 geduurd heeft. Verzoeker en zijn gezin hebben asiel aangevraagd op het moment dat het hen duidelijk werd dat zij teruggestuurd gingen worden naar Kameroen en toen het hen duidelijk werd dat besnijdenis ook een grond voor asiel is.

Wat betreft zijn vrees voor de besnijdenis van zijn partner en zijn dochter, ziet verzoeker niet in hoe hij concrete aanwijzingen kan aanbrengen dat zijn partner en zijn dochter besneden zullen worden. Een vrees voor vervolging is volgens verzoeker voldoende om bescherming te kunnen genieten. Onder verwijzing naar een rapport van het *Refugee Documentation Centre of Ireland* van 30 april 2009 stelt verzoeker dat er een enorm hoge prevalentie is voor vrouwenbesnijdenis bij zijn stam. Hij denkt zich niet te kunnen verzetten tegen de traditie en de gemeenschap. Een vrouw die besneden is, staat buiten de gemeenschap en belandt vaak in de prostitutie. Verzoeker wilt bij zijn partner blijven, hetgeen onmogelijk zou zijn in Kameroen. Ook betreffende de besnijdenis van zijn dochter zal verzoeker onder

de druk van de gemeenschap bezwijken. Als hij zich blijft verzetten, zal zijn kind gestolen en alsnog besneden worden. Onder verwijzing naar een rapport van de *Schweizerische Flüchtlingshilfe* van 4 oktober 2011 stelt verzoeker dat in de *South West Province* verschillende traditionele raden meisjes die zich aan besnijdenis onttrokken hebben, opsporen en laten besnijden. Verzoeker ziet verder niet in hoe het feit dat hij geen contact heeft met Kameroen een nuttig element van overweging is.

Onder verwijzing naar voormeld rapport van de *Schweizerische Flüchtlingshilfe* wijst verzoeker erop dat vrouwelijke genitale verminking zich doorheen Kameroen verspreid door interne migratie. Verzoeker volhardt in zijn relaas dat er overal in Kameroen mensen van zijn stam leven die hem aan zijn inkeping en aan zijn naam herkennen. Leden van zijn stam kunnen hem en zijn gezin achterna komen om zijn partner en zijn dochter te roven en te besnijden. De door verzoeker op het CGVS neergelegde informatie is duidelijk en bevestigt zijn asielrelaas. Er kan niet worden voorbijgegaan aan de hoge prevalentie van vrouwenbesnijdenissen bij zijn stam. Uit de door verweerder bijgebrachte informatie blijkt niet dat besnijdenis enkel uitgeoefend wordt op vrouwen die behoren tot de stam waarin besneden wordt. Verzoeker en zijn partner zullen moeten trouwen en ook al behoort zij tot een andere etnie, zij zal besneden moeten worden, waar zij zich ook in Kameroen bevinden. Verweerder brengt geen informatie bij waaruit blijkt dat vrouwen uit koppels van gemengde etnie kunnen ontsnappen aan besnijdenis.

Wat betreft zijn vrees dat zijn dochter als heks aanzien zal worden, stelt verzoeker dat zijn asielaanvraag niet echt gebaseerd was op de handicap van zijn dochter. Verzoeker werd zelf als kind als slecht aanzien om een voor hem onbekende reden en daarom werd in zijn wang een inkeping gemaakt. Hij vreest dat zijn dochter hetzelfde zal overkomen.

De bestreden beslissing bevat volgens verzoeker geen motivering waarop de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kan gesteund worden.

Onder verwijzing naar voormelde rapporten wijst verzoeker er nog op dat vrouwenbesnijdenis in Kameroen nog altijd geen misdrijf is en er nog nooit iemand voor vervolgd werd. Slachtoffers krijgen geen bescherming van politie of justitie daar deze om diverse redenen teveel verweven zijn met de lokale *Chiefs* en besnijdsters die voorstander blijven van vrouwenbesnijdenissen.

2.1.2. Verzoeker voegt volgende stukken bij zijn verzoekschrift: een rapport van de *Schweizerische Flüchtlingshilfe* aangaande vrouwelijke genitale verminking in Mamfe van 4 oktober 2011 (stuk 2) en een rapport van het *Refugee Documentation Centre of Ireland* over Kameroen van 30 april 2009 (stuk 3).

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoeker de schending aanvoert van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”, duit hij niet aan welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Deze schending wordt dan ook niet dienstig aangevoerd. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 13 EVRM, duidt verzoeker niet aan op welke wijze hij deze rechtsregel geschonden acht. Ook deze schending wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft

tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Er dient te worden opgemerkt dat verzoekers partner in september 2009 is bevallen van een dochter en dat zij pas in mei 2011 een tweede asielaanvraag hebben ingediend. Dat de procedure van voor de Raad van State tot 27 januari 2010 geduurd heeft, doet hieraan geen afbreuk. Aldus is verzoekers tweede asielaanvraag laattijdig ingediend, waardoor afbreuk wordt gedaan aan de ernst van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging aangezien redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij met de nodige spoed een nieuwe asielaanvraag indient wanneer hij over nieuwe elementen beschikt. Dit klemmt des te meer daar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt een tweede asielaanvraag te hebben ingediend op het moment dat het hen duidelijk werd dat zij teruggestuurd gingen worden naar Kameroen en toen het hen duidelijk werd dat besnijdenis ook een grond voor asiel is. Hieruit blijkt dat verzoekers tweede asielaanvraag niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend maar dat het om verzoekers eigen keuze ging.

Waar verzoeker stelt dat zijn partner en zijn dochter een vrees hebben en dat een vrees voor vervolging voldoende is om bescherming te kunnen genieten, dient opgemerkt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging niet voldoende is, maar dat verzoeker deze vrees concreet aannemelijk moet maken in het licht van enkele objectief beoordeelde elementen. Verder stelt verzoeker dat hij ingeval van terugkeer naar Kameroen met zijn partner zal moeten trouwen aangezien hij bij haar wenst te blijven, maar dat hij onder druk van de traditie en de gemeenschap zal bezwijken om haar en hun dochter te laten besnijden. Verzoeker slaagt er echter niet in *in concreto* aan te duiden waarom hij niet aan de druk van traditie en gemeenschap zou kunnen weerstaan. Een verwijzing naar algemene rapporten waaruit een prevalentie van vrouwenbesnijdenis binnen zijn etnie blijkt, is immers niet voldoende om aan te tonen dat zijn partner en dochter eveneens deze besnijdenis zullen ondergaan. Verzoeker komt niet verder dan het opwerpen van hypothesen en blote beweringen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaarde dat zowel hij als zijn partner zich tegen de besnijdenis van zijn partner en dochter verzetten (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 5). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt geenszins dat het verzet tegen vrouwenbesnijdenis zou kunnen uitmonden in een vluchtelingenrechtelijke vervolging.

Wat betreft het in de bestreden beslissing opgeworpen intern vestigingsalternatief stelt verzoeker dat vrouwelijke genitale verminking zich doorheen Kameroen verspreidt door interne migratie. Bovendien stelt verzoeker dat uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') niet blijkt dat enkel vrouwen die behoren tot een etnie waar vrouwenbesnijdenis een hoge prevalentie kent, besneden worden of dat vrouwen in een etnisch gemengd huwelijk aan de besnijdenistraditie van de stam van hun partner kunnen ontsnappen. Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt dat hoger reeds kwam vast te staan dat verzoeker er niet in slaagt *in concreto* aan te duiden waarom of door wie zijn partner of dochter besneden zouden (kunnen) worden en dat hij niet verder komt dan het opwerpen van hypothesen en blote beweringen. Bovendien blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat er in Kameroen verschillende organisaties actief zijn in de strijd tegen vrouwenbesnijdenis.

Waar verzoeker stelt dat zijn vrees dat zijn dochter als heks aanzien zou worden, vooral betrekking heeft op zijn vrees dat zijn dochter ook inkepingen zou krijgen zoals hij heeft meegemaakt, dient opgemerkt dat verzoeker opnieuw niet verder komt dan het uiten van vage verklaringen en vermoedens zonder *in concreto* te kunnen aangeven door wie, waar of wanneer zijn dochter dergelijke inkepingen zou krijgen, laat staan dat dit zou wijzen op een vluchtelingenrechtelijke vervolging.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande de door hem neergelegde geboorteakte, attest van nationaliteit en kopie van zijn paspoort, zodat deze vaststellingen als vaststaand beschouwd moeten worden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De vaststelling dat de bestreden beslissing niet apart motiveert waarom de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de elementen inzake de vluchtelingenrechtelijke motieven gelijklopend zijn met deze inzake de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker voert zelf geen elementen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve, mede in acht genomen de hoger gedane vaststellingen omtrent de aangehaalde problemen, niet dienstig aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,
dhr. R. SANEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS